

**UNIVERSITATEA “BABEȘ – BOLYAI” din CLUJ NAPOCA
FACULTATEA DE STUDII EUROPENE**

**REZUMATUL
TEZEI DE DOCTORAT**

**PARLAMENTUL EUROPEAN – GENEZĂ ȘI EVOLUȚIE.
DOMENIUL LIBERTĂȚI CIVILE, JUSTIȚIE ȘI AFACERI
INTERNE**

Conducător științific,
Prof.univ.dr. *Ladislau GYEMANT*

Doctorand,
Meda Petronela GRAMA

2011

CUPRINS

Cap. I	Introducere	5
1.1	Repere ale construcției europene	5
1.2	Parlamentul European – geneză și evoluție	10
1.2.1	Statutul Parlamentului European	10
1.2.2	Relația cu celelalte instituții	17
1.2.3	Modalități de alegere	18
1.3	Modificările aduse prin Tratatul de la Lisabona	21
Cap. II	Funcționarea, organizarea și componentele Parlamentului European	25
2.1	Grupurile politice. Imunități și privilegii	25
2.1.1	Grupurile politice	25
2.1.1.1	Partidul Popular European	28
2.1.1.2	Grupul Alianței Progresiste a socialiștilor și Democraților	29
2.1.1.3	Alianța Democraților și Liberalilor pentru Europa	30
2.1.1.4	Grupul Verzilor/ Alianța Liberă Europeană	31
2.1.1.5	Grupul Conservatorilor și Reformiștilor	33
2.1.1.6	Grupul Stînga Unită Europeană/ Stînga Verde Nordică Europeană	33
2.1.1.7	Grupul Europa Libertății și Democrației	34
2.1.1.8	Membri independenți din cadrul Parlamentului European	34
2.1.1.9	Schimbarea apartenenței la grupurile politice	35
2.1.1.10	Personalul grupurilor politice	35
2.1.1.11	Structura grupurilor politice	36
2.1.1.12	Activitatea în cadrul grupurilor politice	37
2.1.1.13	Delegațiile partidelor naționale	38
2.1.1.14	Finanțarea partidelor politice la nivel european	38
2.1.2	Imunități și privilegii	39
2.2	Organele, comisiile și delegațiile PE	41
2.2.1	Președintele Parlamentului European	41
2.2.2	Comisiile Parlamentului European	44
2.2.3	Delegațiile interparlamentare	60
2.3	Ședințele și secretariatul PE	61
2.3.1	Ședințele Parlamentului European	61
2.3.2	Secretariatul	65
Cap. III	Comisia LIBE	66
3.1	Geneză și evoluție, statutul și atribuțiile Comisiei	66
3.2	Activitatea în Comisia LIBE a grupurilor parlamentare	68
3.2.1	Partidul Popular European	68
3.2.1.1	Activitatea europarlamentarilor români, membrii PPE în perioada 2007 – 2009	70

3.2.2 Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din PE	71
3.2.2.1 Activitatea europarlamentarilor români, membrii ai grupului social democrat în perioada 2007 - 2009	72
3.2.3 Alianța Liberalilor și democraților pentru Europa (ALDE)	73
3.2.3.1 Activitatea europarlamentarilor români membrii ALDE în perioada 2007 – 2009	74
3.2.4 Alte grupuri parlamentare	76
Cap. IV Comisia LIBE și rolul ei în crearea Spațiului de Libertate, Securitate și Justiție	77
4.1 Geneza și evoluția spațiului de libertate, securitate și justiție	77
4.2 Rolul Comisiei LIBE în promovarea drepturilor fundamentale ale omului, rolul instituțiilor naționale și europene, al Agenției pentru Drepturile Omului	83
4.2.1 Perioada 1998 – 1999	84
4.2.2 Perioada 2000 – 2002	85
4.2.3 Perioada 2003 – 2004	81
4.2.4 Perioada 2006 – 2008	89
4.3 Rolul Comisiei LIBE în politica de azil și protecția persoanelor	93
4.3.1 Activitatea Comisiei în problema azilului în perioada 2004 – 2008	98
Cap. V Comisia LIBE și rolul ei în conturarea unei politici judiciare coerente a UE	103
5.1 Rolul Comisiei LIBE în conturarea politicii judiciare a UE	103
5.2 Comisia LIBE și cooperarea în materie de legislație penală și civilă	106
5.2.1 Măsurile adoptate de statele membre UE în domeniu	106
5.2.2 Rolul Comisiei LIBE în simplificarea procedurilor de asistență reciprocă	110
5.2.3 Relațiile dintre Parlamentul European, Europol și Eurojust în perioada 2004-2008, așa cum reies din rapoartele Comisiei LIBE	128
5.3 Contribuția Comisiei LIBE la dezvoltarea cooperării între statele membre în domeniul judiciar	132
5.3.1 Comisia LIBE și lupta împotriva terorismului	132
5.3.2 Programul de la Haga	134
5.3.3 Recomandări, decizii, rapoarte ale Comisiei în sprijinul cooperării judiciare	137
Cap. VI Agențiile pentru aplicarea cooperării judiciare	139
6.1 EUROPOL	139
6.1.1 Geneza și evoluția agenției	139
6.1.2 Structura și atribuțiile agenției	142
6.1.3 Activitatea agenției în perioada 2004 – 2008	145
6.1.3.1 Raportul agenției pe anul 2004	146
6.1.3.2 Raportul agenției pe anul 2005	148
6.1.3.3 Raportul agenției pe anul 2006	149
6.1.3.4 Raportul agenției pe anul 2007	151
6.1.3.5 Raportul agenției pe anul 2008	152
6.2 EUROJUST	156
6.2.1 Geneza și evoluția	156

6.2.2 Obiectivele, principiile și structura Eurojust	156
6.2.3 Echipele de investigații comune. Magistratii de legătură	164
6.2.4 Activitatea Eurojust în perioada 2004 – 2008 reflectată în rapoartele de activitate	166
6.2.4.1 Raporul de activitate Eurojust pentru anul 2004	166
6.2.4.2 Raporul de activitate Eurojust pentru anul 2005	170
6.2.4.3 Raporul de activitate Eurojust pentru anul 2006	175
6.2.4.4 Raporul de activitate Eurojust pentru anul 2007	178
6.2.4.5 Raporul de activitate Eurojust pentru anul 2008	182
6.3 CEPOL	186
6.3.1 Înființare, organizare, structură și buget	186
6.3.2 Activitatea agenției în perioada 2006 – 2008	190
6.3.2.1 Raportul pe 2006	190
6.3.2.2 Raportul pe 2007	192
6.3.2.3 Raportul pe 2008	195
Cap. VII Spațiul de libertate, securitate și justiție și parlamentul European după adoptarea Tratatului de la Lisabona	192
Bibliografie	206
Anexe :	237
1. Tratatul de la Lisabona – Spațiul de libertate, securitate și justiție, extras art. 61 – 69H p. 237	237
2. Convenția privind asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene din 29 mai 2000 și Protocolul la Convenție, din 16 octombrie 2001. P. 250	250
3. Decizia cadru a consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI, JO 190, 18.07.2002, p.1-20) p. 269	269
4. Decizia Consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană (2008/976/JAI, JO 348, 24.12.2008, p.0130-0134) p. 286	286
5. Decizia Consiliului din 28 mai 2001 de creare a Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială (2001/470/CE, JO 174,27.06.2001, p.25) p. 291	291
6. Decizia cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind echipele comune de anchetă (2002/465/JAI, JO 162, 20.06.2002, p. 1-3) p.304	304
7. Raportul A6-0293/2008 din 07.07.2008 al Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne privind consolidarea Eurojust și modificarea Deciziei 2002/187/JAI, raportor Renate Weber p. 308	308
8. Raportul A6-0262/2009 din data de 10 iunie 2009 a Comisiei Europene către Consiliul și Parlamentul European pentru crearea unui spațiu UE al justiției penale, raportor Maria Grazia Pagano p.346	346

Cuvinte cheie

Analiza de risc cu privire la crima organizată – OCTA
Asistența reciprocă în materie civilă
Asistența reciprocă în materie penală
Biroul european central pentru caziere judiciare
Cepol
Consiliul JAI - justiție și afaceri interne
Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne
Echipele comune de anchetă
Eurojust
Europol
Magistrații de legătură
Mandatul european de arestare
Olaf – Oficiul de luptă antifraudă
Operațiunile Bagdad, Greensea, Trufas
Parchetul european
Politica judiciară a UE
Programul de la Haga
Programul de la Tampere
Rețeaua judiciară europeană
Rețeaua CARIN
Spațiul de libertate, securitate și justiție

Cap I. Introducere.

Europa unită prin consimțământul reciproc a fost gândită de-a lungul secolelor, în diferite variante, de personalități ilustre precum Dante, regele Podiebrad al Boemiei, Henric IV , abatele de Saint-Pierre, Napoleon I și Napoleon III, Giuseppe Mazzini, Victor Hugo, Paul Valery, Ortega y Gasset, R. Coudenhove-Kalergi, Aristide Briand, Jean Monnet și Robert Schuman, Charles de Gaulle, H. Kohl. Construcția europeană ca proces conștient de formare a unității economice, politice și instituționale s-a declanșat efectiv după Al Doilea Război Mondial, răspunzând unor necesități concrete ale lumii contemporane.

O transpunere în realitate a concepției de Europă unită prin consimțământul reciproc s-a încercat în perioada interbelică prin Proiectul Briand de Uniune Europeană. Personalitate politică de anvergură, premierul francez Aristide Briand a acceptat președinția de onoare a mișcării paneuropene conduse de contele austriac Richard Coudenhove-Kalergi și a ridicat ideea paneuropeană la rang de politică de stat. Proiectul Briand de Uniune Europeană reprezintă momentul în care, pentru prima dată în istorie, ideea de Europă unită prin consimțământul reciproc a fost promovată din sfera utopiilor intelectuale în cea a politicii oficiale interguvernamentale. Scopul său a fost crearea unui cadru instituțional menit a garanta pacea și stabilitatea continentului, precum și aplicarea în practică a tratatelor de pace, în condițiile în care tratatele cu Germania erau insuficiente și Liga Națiunilor era ineficientă. Pentru prima dată în istorie, guvernul unei mari puteri a promovat această idee în mod oficial pe scena internațională, cerând tuturor statelor europene să se pronunțe solemn asupra sa și să construiască împreună o Uniune Europeană. Prin aceasta, Proiectul Briand a declanșat cea mai amplă dezbateră de până atunci a ideii de Europă unită în toate țările Europei, la nivelul guvernelor și parlamentelor, al partidelor politice și presei, al elitelor

politice și intelectuale, al societății în ansamblul ei. Invitată să devină membru fondator al Uniunii Europene în anul 1930, România a participat din plin la această dezbateră internațională. În galeria precursorilor UE trebuie să-și aibă locul și o serie de personalități românești, precum Nicolae Bălcescu și Dinu Brătianu din anturajul politic și ideologic al lui Mazzini, care visau la Statele Unite ale Europei, iar în epoca interbelică - Iuliu Maniu (care considera că idealul național nu e împlinit cu Marea Unire din 1918, ci trebuie desăvârșit cu unificarea europeană), Ion Mihalache, Virgil Madgearu, Grigore Gafencu (PNT), I.G. Duca și Nicolae Argetoianu (PNL), Nicolae Iorga - șeful Uniunii Paneuropene românești conduse de Kalergi, D. Gusti și însuși regele Carol II. **Românii au o tradiție istorică proeuropeană.**

Abia în epoca postbelică integrarea europeană a devenit o realitate vie, în derulare. W. Churchill în 1945 a ținut celebrul său discurs de la Zürich în care chema la crearea Statelor Unite ale Europei (premergător discursului de la Fulton în care a lansat conceptul de război rece și Cortină de Fier). Ca urmare s-au dezvoltat o serie de mișcări proeuropene după o tipologie ideologică: creștin-democrată (incluzându-i pe părinții Europei R. Schuman, K. Adenauer, Jean Monnet, A. de Gasperi), social-democrată, conservatoare (Churchill), liberală. Au participat și români emigrați precum G. Ciorănescu, Gr. Gafencu. Militanții pro-europeni s-au întrunit în Congresul de la Haga (1948), iar un an mai târziu (1949) au creat Consiliul Europei.

La 9 mai 1950, ministrul de externe al Franței, **Robert Schuman**, inspirat de Jean Monnet, propune plasarea resurselor de oțel și cărbune ale Franței și Germaniei sub o Înalță Autoritate comună, care să satisfacă în funcție de necesitățile fiecăreia trebuințele celor două state. Aplicarea acestui plan are loc odată cu **Tratatul de la Paris** din 18 aprilie 1951, prin crearea **Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului**. CECO, primul instrument de integrare europeană.

După 6 ani de la momentul **Tratatului de la Paris**, semnatarele CECO- Franța, Germania, Italia, Luxemburg, Belgia și Olanda- în urma unui proiect prezentat de belgianul Paul Henri Spaak și la inițiativa țărilor din Benelux, hotărâsc semnarea a două **tratate la Roma** în 25 martie 1957 și instituirea a două noi organisme: **Comunitatea Economică Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice**. Așadar, trei tratate pun bazele construcției europene, fundament al Uniunii Europene actuale. Dintre acestea, Comunitatea Economică Europeană este considerată drept cea mai importantă, prin fundamentul juridic pe care îl conferă procesului de integrare economică. Obiectivele acestuia sunt și astăzi de actualitate: uniune vamală și tarifară, o piață comună funcțională, libera circulație a mărfurilor, serviciilor, capitalurilor și persoanelor și politici comune.

Tratatul de la Amsterdam din 1987 prevedea crearea unui **spațiu de libertate, securitate și justiție** pe teritoriul ocupat de Comunitatea Europeană, acesta urmând să asigure protecția, libertatea și tratamentul judiciar egal pentru toți cetățenii statelor membre. Crearea acestui spațiu presupunea însă corelarea legislației statelor membre, lucru care nu se putea realiza prin instituțiile și instrumentele de care dispunea Comunitatea la vremea respectivă. A apărut astfel clar nevoia pentru o reformă concretizată prin semnarea în 1992 a **Tratatului de la Maastricht** de către statele membre, acesta intrând în vigoare un an mai târziu. Tratatul prevedea crearea unei Uniuni Europene bazată pe existența a trei piloni: Pilonul I fiind format din tratatele semnate anterior de statele membre: **Comunitatea Economică Europeană, Euratom și CECO** care nu erau desființate de noul Tratat ci integrate în acesta, Pilonul II **Politica Externă și de Securitate Comună** și Pilonul III fiind format din colaborarea în domeniul **Justiție și Afaceri Interne**.

Schimbările în componența Uniunii din ultimii ani au creat nevoia unei noi modificări a tratatelor europene, lucru concretizat prin intrarea în vigoare a **Tratatului de la Lisabona** la 1 decembrie 2009. Acesta acorda Uniunii o personalitate juridică, desființa structura acesteia bazată pe piloni, crea instituția de Președinte al Uniunii, funcția de comisar european pentru afaceri externe fuziona cu cea a Înalțului Reprezentant, iar una dintre cele mai importante modificări, Parlamentul European obținea statutul de colegislator alături de Consiliul European și primea atribuții sporite de control a celorlalte instituții europene. Deciziile se puteau lua prin majoritatea de voturi, unanimitatea nefiind întotdeauna necesară. Tratatul de la Lisabona a reprezentat un compromis între statele care doreau o reformă radicală a Uniunii și cele care susțineau în continuare ca statele membre să dețină controlul total asupra instituțiilor acesteia.

Noile puteri de care se bucură Parlamentul European, singura instituție aleasă în mod democratic de către cetățenii europeni, au dus la democratizarea procesului decizional de la nivelul Uniunii.

Dar dincolo de procesul integrării europene se află și o forță pragmatică, și anume preocuparea concretă de a controla interdependența economică a țărilor europene. Crearea unei piețe europene unice, cu o liberă circulație a mărfurilor și a serviciilor, a consolidat acest proces de interdependență, care a făcut necesară și apariția unei politici comune în acest sens. O piață comună presupune reguli comune, dar și respectarea acestora de către toți, un teren stabil și o armonizare a modului de a acționa al autorităților publice.

Cap. II. Funcționarea, organizarea și componentele Parlamentului European

Sistemele politice ale statelor europene se bazează pe modelul formării partidelor în spiritul competiției. Conform unei teorii interesante, partidele politice s-au înființat ca urmare a unor clivaje preexistente, ca reacție la crizele majore ale dezvoltării politicii europene. Partidele politice au jucat întodeauna un rol foarte important în cadrul societăților democratice. Acest rol este elocvent demonstrat prin funcțiile pe care partidele politice – veritabili mediatori între societate și guvern – le îndeplinesc. Dintre acestea amintim: identificarea unor obiective sub forma unor ideologii și programe, articularea și agregarea intereselor sociale, întărirea participării publicului larg în cadrul sistemului, recrutarea elitei și formarea guvernului.

Grupurile politice au fost plasate în categoria formațiunilor Parlamentului European, alături de comisiile și delegațiile parlamentare. Specialiștii în materia dreptului comunitar le-au definit ca fiind formațiuni organizatorice în care deputații se pot asocia în funcție de afinitățile politice. Faptul că grupurile politice se constituie pe criterii ideologice și nu în funcție de naționalitatea deputaților este de natură să compenseze într-o anumită măsură caracterul național al alegerilor pentru Parlamentul European. Grupurile au fost create oficial în 1953 de către Adunarea Comună a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO), primele trei grupuri care au fost create în iulie 1953 au fost: socialiștii, creștin-democrații și liberalii.

În momentul de față, după alegerile din 2009, există 8 grupuri politice transnaționale în cadrul Parlamentului European:

1. Partidul Popular European (PPE) – 265 de membri.
2. Alianța Progresistă a Socialiștilor și Democraților (S&D) – 184 de membri.
3. Alianța Liberalilor și Democraților pentru Europa (ALDE) – 88 de membri.
4. Grupul Verzilor (ecologiștii)/Alianța Liberă Europeană (Greens/EFA) – 42 de membri.
5. Grupul Conservatorilor și Reformiștilor (ECR) – 54 de membri din 8 țări.
6. Grupul Stînga Unită Europeană/ Stînga Verde Nordică Europeană (GUE/NGL) – 35 de membri din 12 state.
7. Grupul Europa Libertății și Democrației (EFD) - 33 de membri.
8. Deputați neafiliați

Fiecare grup politic are propria organizare internă.

Normele privind finanțarea partidelor politice la nivel european sunt prevăzute în Regulamentul nr. 2004/2003 al Parlamentului European și Consiliului din 4 noiembrie 2003.

Imunitatea membrilor Parlamentului European are drept scop asigurarea independenței parlamentarului în exercitarea mandatului său și punerea lui sub protecție față de acte sau fapte abuzive ale autorităților administrative, judiciare sau ale persoanelor fizice. Imunitatea membrilor este reglementată de protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene.

La începutul, dar și la jumătatea fiecărui mandat (adică la fiecare doi ani și jumătate), Parlamentul își alege funcționarii oficiali: președintele, 14 vicepreședinți și 5 chestori. În același timp, anumite grupuri politice profită de ocazie pentru a-și reînnoi personalul de conducere care, deși ales dintre membrii

grupului și nu de către Parlament ca întreg, joacă un rol important în structurile de conducere ale acestuia din urmă. Și președinții de comisii pot fi realeși.

O mare parte din activitatea detaliată a Parlamentului se desfășoară în cadrul comisiilor parlamentare, unde membrii Parlamentului pot avea un rol crucial. După alegerile din 1979, au fost constituite 16 comisii permanente. Treptat, până în 1999, numărul acestora a crescut la 20. Comisiile parlamentare sunt responsabile de pregătirea lucrărilor de ședințe plenare ale parlamentului. Sarcina acestora constă în elaborarea de rapoarte privind propunerile legislative în privința cărora Parlamentul a fost sesizat sau consultat și de rapoarte din proprie inițiativă.

Comisiile parlamentare sunt următoarele:

1. AFET – Afaceri externe
2. DEVE – Dezvoltare
3. INTA – Comerț internațional
4. BUDG – Bugete
5. CONT – Control bugetar
6. ECON – Afaceri economice și monetare
7. EMPL – Ocuparea forței de muncă și afaceri sociale
8. ENVI – Mediu, sănătate publică și siguranță alimentară
9. ITRE – Industrie, cercetare și energie
10. IMCO – Piața internă și protecția consumatorilor
11. TRAN – Transport și turism
12. REGI – Dezvoltare regională
13. AGRI – Agricultură și dezvoltare rurală
14. PECH – Pescuit
15. CULT – Cultură și educație
16. JURI – Afaceri juridice
17. LIBE – Libertăți civile, justiție și afaceri interne
18. AFCO – Afaceri constituționale
19. FEMM – Drepturile femeii și egalitatea între sexe
20. PETI – Petiții

Comisii temporare:

1. CLIM – Schimbările climatice

Subcomisii:

1. DROI – Subcomisia drepturilor omului
2. SEDE – Subcomisia securitate și apărare

Parlamentul a pus la punct o rețea de legături cu țările din afara Uniunii Europene și, în special, cu organisme omoloage din parlamentele naționale ale respectivelor state. Aceasta presupune un sistem de delegații care să întrețină legăturile menționate, dar și să răspundă obligațiilor specifice care decurg din acordurile încheiate de Uniunea Europeană cu țările terțe.

Parlamentul European se reunește la Strasbourg pentru cele 12 perioade de sesiuni plenare lunare, inclusiv sesiunea bugetară.

La Bruxelles au loc sesiunile plenare suplimentare. Tot în capitala Belgiei au loc și reuniunile comisiilor și grupurilor parlamentare, pentru facilitarea contactului cu Comisia și Consiliul, două săptămâni sunt rezervate reuniunilor în comisii parlamentare, iar o săptămână întrunirilor în cadrul grupurilor politice. Membrii Parlamentului European au birouri atât la Strasbourg cât și la Bruxelles.

Parlamentul European este stăpân absolut pe ordinea sa de zi. Poate dezbate ce dorește, când dorește, în funcție de prioritățile sale. Înaintea fiecărei sesiuni se stabilește un proiect al ordinii de zi de către Conferința președinților, pe baza recomandărilor Conferinței președinților și ținând seama de programul legislativ anual convenit. Ordinea de zi poate fi modificată.

Dreptul la vot este un drept personal și nu se permite votarea prin reprezentant. Sunt folosite două metode de vot: prin simpla ridicare a mâinii și votul electronic; în prezent este folosit, de obicei, votul electronic. Votarea secretă este obligatorie în cazul alegerii Președintelui Comisiei, ombudsmanului,

vicepreședinților și chestorilor Parlamentului. Pentru validitatea votului trebuie îndeplinite două condiții: cvorumul și majoritatea. Cvorumul este întrunit în cazul Parlamentului European dacă în sala de ședințe se află 1/3 din deputați. În cadrul comisiilor parlamentare, cvorumul este întrunit când în sală sunt 1/4 din membri care o compun. Majoritatea cerută pentru adoptarea unui act se referă la numărul de voturi necesare pentru ca hotărârea să fie obligatorie și valabilă.

Începând cu 1 ianuarie 2007, după aderarea României și a Bulgariei, Uniunea Europeană numără 23 de limbi oficiale. Tot atunci, irlandeza a devenit limbă oficială.

Parlamentul European este asistat de un Secretariat General Aproximativ 5000 de funcționari, selectați prin concurs din toate țările Uniunii și aflați sub autoritatea unui Secretar General, lucrează pentru Parlamentul European. Secretarul general este funcționarul cu gradul cel mai înalt din Parlamentul European și este numit de Biroul acestuia. Din 1958 până în prezent au fost cinci secretari generali. În perioada 1952 – 1960 a fost Frits de Nere to Babberich, 1961 – 1979 a fost Hans Nord, 1979 – 1986 a fost Hans Joachim Opitz, 1986 – 1997 a fost Enrico Vinci și din 1997 până în prezent este Julian Priestley. Secretariatul este alcătuit, în principal, din Direcții Generale (DG).

Cap. III Comisia LIBE.

Comisia pentru Libertăți Civile, Justiție și Afaceri Interne (LIBE) este vigilentă în ceea ce privește apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor europeni, supraveghind activitatea celorlalte instituții europene (Comisia Europeană, Consiliul European, etc.), identificând și propunând soluții la diferitele probleme ale cetățenilor. Atribuțiile sale din domeniul judiciar fac din aceasta un actor cheie în crearea Spațiului de Libertate, Securitate și Justiție, imaginat de către liderii europeni și introdus în limbajul comunitar odată cu semnarea Tratatului de la Amsterdam. Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și-a început activitatea în forma actuală începând cu luna septembrie a anului 2004, până în prima jumătate a anului 2009 competențele și atribuțiile acesteia rămânând neschimbate.

Spațiul de libertate, securitate și justiție însemna un consens general al tuturor statelor membre pentru armonizarea sistemelor naționale legislative, judiciare și polițienești și crearea de noi agenții europene în domeniul judiciar: reforma Europol, Eurojust și CEPOL.

Comisia are în prezent 53 de membri și 53 supleanți, fiind una dintre cele mai numeroase ale Parlamentului, provenind din toate grupurile parlamentare, președintele acesteia fiind spaniolul Juan Fernando Lopez Aguilar, din partea grupului parlamentar al Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din PE. În funcție de apartenența la grupul politic, membrii LIBE au selectat din lista de competențe a comisiei acele probleme care vizează, în principal, grupul politic din care fac parte. De exemplu, membrii socialiști ai LIBE tind să trateze chestiuni legate de protecția socială, de drepturile omului, iar cei liberali sunt preocupați mai mult de problemele legate de cooperarea judiciară în materie civilă și penală, respectiv reforma instituțiilor europene cu caracter judiciar. Cu toate acestea, cele spuse mai sus nu reprezintă o regulă generală, fiecare membru LIBE fiind liber să trateze orice subiect dorește din propria sa inițiativă, dacă acesta cade în aria de competențe a comisiei.

Cap. IV Comisia LIBE și rolul ei în crearea Spațiului de Libertate, Securitate și Justiție

Crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție este un proiect major pus în aplicare de către Uniunea Europeană. Ideea este de a asigura o mai mare libertate și justiție în spațiul European pentru cetățenii europeni. Conceptul spațiului de libertate, securitate și justiție a fost introdus de Tratatul de la Amsterdam. Acesta înlocuiește conceptul de justiție și afaceri interne prevăzut de Tratatul de la Maastricht.

Uniunea Europeană s-a angajat la o nouă etapă în dezvoltarea sa prin semnarea Constituției în octombrie 2004, adoptarea Programului de la Haga în noiembrie 2004 și Planul de acțiune de la Haga, în iunie 2005. Parlamentul European și implicit **Comisia LIBE** susține în mod activ crearea acestui spațiu.

Cetățenii europeni se confruntă, în special, cu probleme care apar datorită diferențelor între sistemele judiciare ale statelor membre. Rolul Uniunii este de a interveni în consecință, pentru depășirea acestor obstacole. Crearea spațiului poate să ofere cetățenilor un acces mai bun la asistența judiciară în cazul litigiilor transfrontaliere. Norme juridice adoptate în acest scop le pot asigura cetățenilor europeni implicați în acțiuni în justiție împotriva unui individ sau unei companii cu sediul în alt stat membru, beneficierea de un astfel de ajutor. În mod similar, Uniunea a dezvoltat un mecanism menit să îmbunătățească procesul de asigurare a compensației pentru victimele infracțiunilor, este vorba despre Directiva Consiliului JAI din data de 29 aprilie 2004 cu privire la crearea în fiecare stat membru a unei scheme cu privire la asigurarea de compensații pentru victimele infracțiunilor. Aceasta face posibil ca o persoană care a fost victima unei infracțiuni într-un alt stat membru să poată obține despăgubiri mult mai ușor, prin crearea unei legislații unitare în toate statele membre și prin realizarea unui acord între acestea cu privire la acest lucru. De asemenea, "viza Schengen" a fost introdusă pentru a îmbunătăți mobilitatea cetățenilor țărilor terțe non-membre UE. Pentru persoanele care doresc să intre în Uniune pentru o ședere de trei luni, autoritățile consulare ale unui stat membru pot elibera o viză valabilă pe întreg teritoriul Uniunii. De asemenea, prin decizia Consiliului JAI din anul 2005 se stabilea că orice persoană implicată într-o cauză penală poate beneficia de anumite drepturi în UE.

Definiția spațiului are următoarele înțelesuri:

1. un spațiu de libertate, în care cetățenii se pot mișca fără restricție. De la înființarea sa acesta implică eliminarea controalelor la frontierele interne și adoptarea de măsuri pentru cetățenii țărilor terțe;

2. o zonă de securitate care are ca scop prevenirea și combaterea amenințărilor care atarnă asupra Uniunii și cetățenilor săi. Statele Uniunii conlucrează pentru a combate toate tipurile de infracțiuni grave, cum ar fi: crima organizată, terorismul, traficul de droguri, traficul de ființe umane, fraudă împotriva intereselor financiare ale Comunității, criminalitatea informatică și spălarea de bani;

3. un spațiu de justiție, care cuprinde două aspecte: în primul rând, cooperarea judiciară **în materie civilă**. Ideea este de a se asigura că sistemele juridice naționale nu pun obstacole cetățenilor în activitatea lor profesională (de exemplu, Uniunea Europeană trebuie să faciliteze colectarea datoriei chiar și în cazul în care debitorul este situat într-un alt stat membru) sau în viața de familie (de exemplu, Uniunea să poată lua măsuri pentru a împiedica apariția unor hotărâri judecătorești contradictorii pronunțate de instanțele naționale în cazuri de divorț și custodia copilului). În al doilea rând, cooperarea judiciară **în materie penală**, cu scopul de a nu opri o anchetă penală la granițele naționale ale unui stat membru. Uniunea trebuie să se asigure că infractorii nu găsesc un loc de refugiu în spațiul comunitar.

Cu toate acestea, deși se face referire la trei domenii, nu există decât o singură zonă. Cele trei domenii sunt strâns interconectate. Este imposibil de imaginat mai multă libertate, fără a adopta în paralel măsuri pentru a menține un nivel echivalent de securitate. Într-adevăr, ar fi inacceptabil de a permite infractorilor să beneficieze de dispozițiile privind libera circulație a persoanelor pentru a trece de la un stat membru la altul mult mai ușor. În mod similar, zonele de securitate și justiție se suprapun considerabil. Întărirea cooperării judiciare în materie penală contribuie la crearea unei zone de securitate, consolidând sistemul european de impunere a legii.

Pentru a garanta buna aplicare a Tratatului de la Amsterdam unde s-au pus bazele spațiului de libertate, securitate și justiție, șefii de stat sau de guvern au adoptat o foaie de parcurs cunoscută sub numele de "**Programul de la Tampere**" (numit astfel după localitatea finlandeză în care s-a întrunit Consiliul European). Obiectivele stabilite în aceste concluzii au fost apoi traduse de către Comisia Europeană în măsuri concrete.

Programul de la Tampere a expirat în anul 2004 și la 5 noiembrie 2004, Consiliul European a adoptat o nouă ordine de zi: **Programul de la Haga**. Acest program stabilea obiective ambițioase pentru următorii șase ani. Programul de la Haga ține seama de obiectivele stabilite prin Constituție la crearea spațiului de libertate, securitate și justiție.

Comisia LIBE, ca instituție direct implicată în procesul de creare a spațiului de libertate, securitate și justiție, a realizat prin intermediul membrilor săi, diferite rapoarte ilustrând gradul de implementare al acestui proiect. Deși, de cele mai multe ori, Comisia a tratat chestiuni specifice aduse în fața Parlamentului fie de către Comisia Europeană, fie de către Consiliul European, aceasta a realizat și o analiză în ansamblu a procesului de creare a acestui spațiu. Primul semnal de alarmă cu privire la modul extrem de greu de implementare a reformelor atât de către instituțiile europene, cât și de către statele membre, a fost tras în raportul membrului LIBE **Graham Watson**. Acesta atrăgea atenția instituțiilor europene că tratatele semnate și respectul pentru drepturile și libertățile cetățenilor europeni nu sunt asigurate întotdeauna în spațiul comunitar. Watson făcea referire la restricțiile impuse protestatarilor anti-globalizare ori de câte ori aceștia doreau să se întrunească și să protesteze. Invocând dreptul liber la adunare și la protest, raportorul concludea că măsurile polițienești luate de către autoritățile locale unde s-a desfășurat protestul au încălcat aceste drepturi fundamentale ale cetățenilor europeni. Pornind de aici, el a tras concluzia că deși tratatele și convențiile privind drepturile cetățenilor sunt semnate de către toate statele la nivel european, datorită principiului subsidiarității și a legislației statului național aceste drepturi ale cetățeanului pot fi încălcate.

"Zona de libertate, securitate și justiție", nu înseamnă, pur și simplu, adoptarea unui număr de decizii privind azilul, imigrarea sau cooperarea judiciară, chiar dacă acest lucru se realizează cu respectarea drepturilor fundamentale. Crearea acestui domeniu are ca scop un obiectiv mai larg, nu doar respectarea drepturilor fundamentale, ci promovarea acestora, nu doar de a dezvolta o recunoaștere reciprocă de practică curentă în statele membre, ci de a se asigura că o astfel de practică se bazează pe un fundament comun de principii comune. Conceptele de recunoaștere reciprocă și de armonizare judiciară nu sunt contradictorii. Încrederea, o componentă vitală în procesul de recunoașterea reciprocă, se crează atunci când există o certitudine că ceea ce se face pe întregul teritoriu al Europei se face în conformitate cu principiile comune, iar acest lucru necesită un nivel rezonabil de armonizare judiciară.

Recunoașterea reciprocă și armonizarea legislativă nu sunt alternative, acestea se completează una pe cealaltă.

Articolul 29 din Tratatul UE se referă la responsabilitatea UE de a oferi cetățenilor "un nivel ridicat de protecție într-un spațiu de libertate, securitate și justiție". Dar trebuie spus că rezultatele obținute până în prezent nu sunt proporționale cu aceste ambițioase afirmații. Spațiul de libertate, securitate și justiție trebuie să respecte în totalitate principiile democrației și ale statului de drept.

Cap. V Comisia LIBE și rolul ei în conturarea unei politici judiciare coerente a UE

Noțiunile de „legalitate” și „justiție” le regăsim enumerate între valorile pe care se fundamentează Uniunea Europeană. Chiar dacă aceste noțiuni sunt vagi și ambigue prin simpla lor menționare enumerativă în articolul 2 al Tratatului Constituțional, datorită cadrului juridic în dezvoltare în domeniul cooperării în materie de justiție și afaceri interne ele depășesc bariera și se conturează ca adevărate valori ale spațiului european și ale cetățenilor lui.

În mod concret, spațiul comunitar trebuie să asigure cetățenilor săi protecție împotriva criminalității organizate la nivel internațional, acces egal la sistemul judiciar, protejarea drepturilor fundamentale oriunde s-ar afla în spațiul comunitar. Toate aceste premise, stabilite la nivel principal, au fost operaționalizate în cadrul Uniunii prin cooperarea în materie de justiție și afaceri interne, care a început încă din 1975 prin apariția unui cadru juridic care se referea la imigrație, la dreptul de azil, la cooperarea poliției și a sistemului judiciar. Dacă la început libera circulație privea doar circulația liberă a persoanelor, în special migranții care își caută un loc de muncă în afara granițelor, această cooperare s-a extins, odată cu anii șaptezeci, la nivelul statelor membre către alte domenii importante precum: rețele ale crimei organizate transfrontaliere, traficul de droguri, imigrația ilegală și terorismul.

După semnarea **Convenției cu privire la implementarea acordului Schengen** în 19 iunie 1990 între anumite state europene (Franța, Germania și țările din Benelux) s-a convenit asupra eliminării

controalelor la frontierele interne și întărirea controlului la frontiera externă, precum și asupra armonizării reglementărilor în materie de vize, dreptul de azil și cooperarea în domeniul judiciar și polițienesc. Complexitatea construcției europene și divergențele în privința intereselor naționale și/sau politice au îngreunat construcția instituțională în domeniul cooperării deoarece aceasta era asociată cu renunțarea la o serie de prerogative ale suveranității naționale.

Prin semnarea **Tratatului asupra Uniunii Europene** în 1993 se adaugă un al treilea pilon structurii comunitare: **cooperarea în probleme de justiție și afaceri interne**.

Se poate lesne observa că odată cu fiecare modificare a tratatelor comunitare, cooperarea între statele membre în domeniul justiției se îmbunătățește, politicile devin mai coerente, iar instituțiile create își dovedesc eficiența. În continuare, voi face referire la diferitele instituții care contribuie la armonizarea efortului comun al statelor membre de coordonare a acțiunilor judiciare, și aici amintesc Comisia pentru Libertăți civile, justiție și afaceri interne din cadrul Parlamentului European, Europol-serviciul european de poliție, Eurojust-cu rolul de a crește eficacitatea autorităților competente din fiecare stat membru în lupta împotriva înfracționalității transfrontaliere și CEPOL- Colegiul european de poliție cu același rol.

Cooperarea penală.

Asistența reciprocă a statelor membre ale UE în materie penală îmbracă două forme:

1. de cooperare judiciară majoră, legată inițial de procesele de extrădare. Ca urmare a intrării în vigoare a Deciziei-Cadru la 1 ianuarie 2004, mandatul european de arestare a înlocuit procesul tradițional de extrădare;

2. de cooperare judiciară minoră, cu privire la alte forme de asistență reciprocă.

Dificultățile rămân, în principal, la nivel practic. Într-adevăr, Uniunea are în curs de dezvoltare, în mod simultan, mai multe instrumente bazate pe principiul recunoașterii reciproce.

Din 1999, realizările principale ale UE au fost crearea:

1. Convenției europene privind asistența judiciară reciprocă (**ECMA- European Convention on Mutual Assistance**) din 29 mai 2000, care are scopul de a accelera transmiterea cererilor, pentru a îmbunătăți anumite forme de asistență reciprocă (de retrocedare, transferul temporar al persoanelor și audieri bazate pe videoconferință) și să introducă tehnici speciale de anchetă (livrări controlate, echipe comune de anchetă și investigații sub acoperire),

2. Protocolul la Convenție, adoptat la 16 octombrie 2001, menit să pună capăt **secretului bancar** și de a asigura o mai bună cooperare judiciară cu privire la conturile bancare.

Cooperarea civilă.

Cooperarea judiciară în materie civilă semnifică:

1. adoptarea și punerea în aplicare a regulilor care permit manipularea în comun de către autoritățile din țările în cauză a cazurilor individuale și care implică o dimensiune internațională;

2. cooperarea în sens strict, și anume recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare și realizarea unei apropieri între legislațiile naționale.

Statele membre au adoptat, de asemenea, la 28 mai 2001:

1. o decizie de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială. Principala sarcină a acestei structuri de cooperare, formate din puncte de contact aparținând statelor membre, era de a facilita cooperarea judiciară dintre state și de a administra un sistem de informații pentru public și pentru membrii rețelei;

2. un regulament care vizează îmbunătățirea cooperării între instanțele de judecată din statele membre în domeniul obținerii de probe. Regulamentul prevede mijloacele prin care se pot preleva probe într-un alt stat membru și menținerea unei comunicări directe între procurori pentru efectuarea actului de anchetă. De asemenea, se stabilea o limită de timp pentru executarea actului judiciar solicitat.

Rolul Comisiei LIBE în simplificarea procedurilor de asistență reciprocă

Raportul Comisiei LIBE din data de 26 octombrie 2000 a susținut Convenția privind asistența comună în cooperarea judiciară penală, considerând că propunerile din cadrul Convenției caută o formă de asistență reciprocă în materie penală, pentru a răspunde provocărilor crimei organizate, în special în domeniul spălării banilor. Proiectul Convenției făcea parte dintr-un set de măsuri prezentat, în urma

Consiliului European de la Tampere, în vederea creării spațiului de libertate, securitate și justiție, solicitat în Tratatul de la Amsterdam.

Comisia Europeană a prezentat, la 25 ianuarie 2005, o carte albă ce recomanda crearea unui **veritabil birou european central pentru caziere judiciare**.

Neajunsurile Convenției privind asistența comună între statele membre în chestiuni privind cooperarea judiciară în materie penală fuseseră semnalate de către Comisia LIBE în raportul din data de 31 ianuarie 2000. În viziunea raportorului, Convenția prezentată de Consiliul European reflectă nehotărârea de care dau dovadă statele membre, iar eșecul acesteia de a oferi soluții viabile subminează capacitatea autorităților judiciare europene de a acționa în mod eficient. Cu toate acestea, raportorul recunoaște diferențele dintre sistemele judiciare europene, chiar și la nivel de procedură, lucru care face extrem de dificil procesul elaborării unui codice legislativ comun pentru toate statele Uniunii.

Raportul Comisiei LIBE din data de 26 aprilie 2001 explică în termeni concreți înțelesul formulei recunoașterii reciproce a sentințelor judecătorești.

În lumina raportului Comisiei LIBE din data de 3 septembrie 2002 cu privire la crearea Rețelei Europene de Training Judiciar (înființată în 2000 și operațională din 2005), acest lucru va fi posibil numai în cazul în care acceptarea și încrederea în sistemele judiciare din celelalte state membre va fi încurajată și în rândul membrilor profesiilor liberale direct implicați.

Raportul Comisiei LIBE din data 22 mai 2003 recunoaște că stabilirea unei colaborări eficiente între cele mai dezvoltate zone din punct de vedere economic de pe glob va contribui la eficientizarea luptei împotriva infracțiunilor financiare, a spălării de bani, a traficului ființelor umane și a terorismului. Practic, momentul de început al negocierilor dintre Uniune și SUA a venit imediat după atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001.

Raportul Comisiei LIBE, din data de 3 februarie 2005 sugera importanța comunicării dintre autoritățile judiciare ale statelor membre, mai ales în ceea ce privește informațiile scoase din cazierul judiciar, raportul analizând o propunere a Comisiei Europene ce viza acest lucru.

Într-un alt raport al Comisiei LIBE din data de 21 martie 2005, se făcea referire la propunerea pentru o decizie-cadru a Consiliului European cu privire la drepturi procedurale în chestiuni penale pe cuprinsul întregii UE, care conținea următoarele drepturi: accesul la consiliere juridică, accesul la interpretare și traducere, asistența consulară pentru deținuții străini și notificarea acestora privind drepturile lor. Propunerea introduce "Scrisoarea de Drepturi", neadoptată nici în ziua de astăzi, prin care se stabilește obligația autorităților ca imediat după arestarea unei persoane aceasta să fie informată în scris, în limba sa și în cuvinte simple, cu privire la drepturile sale procesuale.

Raportul Comisiei LIBE din data de 8 septembrie 2006, analizează o nouă propunere venită din partea Consiliului European de a stabili o decizie-cadru privind luarea în considerare de către un stat membru într-o nouă procedură penală asupra unui cetățean, o condamnare pronunțată într-un alt stat membru pentru fapte diferite.

Crearea programului „Criminal Justice” la sfârșitul anului 2006 a reprezentat un pas important în creșterea cooperării judiciare dintre statele membre, acesta fiind conceput să funcționeze în perioada 2007-2013.

Acest program are următoarele obiective generale:

1. să promoveze cooperarea judiciară, cu scopul de a contribui la crearea unui veritabil spațiu european de justiție în materie penală, bazat pe recunoașterea și încrederea reciprocă;
2. să consolideze cercetarea în scopul promovării compatibilității normelor aplicabile în statele membre;
3. să îmbunătățească contactele și schimbul de informații între autoritățile legislative, judiciare și administrative și respectiv profesiile juridice: avocați și alți profesioniști implicați în activitatea sistemului judiciar pentru a favoriza formarea profesională a membrilor acestuia;
4. de a asigura protecția drepturilor victimelor și ale acuzaților.

Rapoartele Comisiei LIBE cu privire la cooperarea în materie penală din perioada 2007-2008.

Într-un raport al Comisiei LIBE din data de 9 mai 2007, Parlamentul European era consultat cu privire la organizarea și conținutul schimbului de informații din cazierele judiciare între statele membre. Scopul propunerii era de a îmbunătăți comunicarea între statele membre cu privire la cererile de informații asupra cazierelor judiciare. Raportorul declara că noua propunere a Consiliului urmărea să reformeze în mod drastic mecanismele schimbului de informații pentru a se asigura că fiecare stat membru poate furniza răspunsuri rapide, precise și complete la cererile de informații primite. Propunerea impunea statelor membre să realizeze un schimb de informații regulat, imediat, pentru obținerea de informații cât mai recente și o mai rapidă soluționare a cazurilor de infracțiuni. În plus, statul membru care primea informațiile avea obligația de a stoca și actualiza informațiile transmise.

Prin raportul Comisiei LIBE din data de 7 noiembrie 2007 se punea în discuție propunerea de decizie-cadru a Consiliului European privind ordinul european de supraveghere judiciară în etapa premergătoare judecării din cadrul procedurilor penale între statele membre ale Uniunii Europene. Raportul susținea că într-un spațiu comun european de justiție lipsit de frontiere interne este necesar pentru UE să se asigure că un suspect care nu este rezident în statul în care are loc procesul să nu fie tratat diferit față de un suspect care este rezident în acel stat.

Anul 2008 a adus noi contribuții ale Comisiei LIBE în procesul îndelungat al armonizării legislației penale a statelor membre UE.

Cadrul legislativ al statelor membre UE cuprinde și punctele referitoare la pronunțarea sentințelor judecătorești în absența celui judecat. Raportul Comisiei LIBE din data de 2 iulie 2008 analiza propunerea a șapte state membre de a modifica patru decizii-cadru ale Consiliului JAI, în sensul armonizării acestora asupra subiectului mai sus menționat. Aceste patru decizii erau: Decizia cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membru; Decizia cadru 2005/214/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare; Decizia cadru 2006/783/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare; Decizia cadru 2008/XX/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

Raportorul propunea introducerea și a unei alte decizii, și anume Decizia cadru 2008/XX/JAI privind recunoașterea și supravegherea pedepselor cu suspendare, a pedepselor alternative și a pedepselor condiționate. În viziunea sa, alinierea legislativă va avea ca urmare reguli mai concludente în ceea ce privește claritatea juridică și ar facilita cooperarea judiciară. Mai mult, propunerea sporea protecția drepturilor procedurale fundamentale, cum ar fi dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. Punctele principale ale propunerii vizau: citarea corectă a persoanei în cauză, luarea în considerare a dreptului la rejudecarea cauzei, dreptul de a fi reprezentat de un avocat.

Drumul armonizării legislative în materie penală între statele membre ale Uniunii a fost sprijinit și prin crearea **Rețelei Judiciare Europene** în data de 29 iunie 1998. Aceasta este o rețea de autorități centrale responsabile pentru cooperarea judiciară internațională, precum și de autorități judecătorești și alte autorități competente cu responsabilități specifice în contextul cooperării judiciare internaționale.

În concluzie, în domeniul cooperării în materie de legislație penală între statele membre ale Uniunii, ca de altfel în aproape orice domeniu comunitar, progresele s-au realizat într-un ritm extrem de lent, lucru caracteristic birocrăției europene și modalității greoaie de luare a deciziilor. Problemele principale asupra cărora s-au concentrat instituțiile europene în acest domeniu au cuprins:

1. armonizarea legislației penale din statele membre UE;
2. recunoașterea sentințelor judecătorești emise de o autoritate judiciară pe întreg cuprinsul Uniunii;
3. realizarea unui consens european în ceea ce privește mandatul de arest european și cel pentru obținerea dovezilor;
4. dezvoltarea Rețelei Judiciare Europene și a relației acesteia cu Eurojust;
5. cooperarea mai strânsă între autoritățile judiciare din statele membre.

Comisia LIBE, urmărindu-și atribuțiile în domeniul justiției și a protecției drepturilor și libertăților cetățenilor europeni, a analizat documentele propuse fie de statele membre, fie de Comisia

Europeană sau Consiliul JAI, și prin rapoartele sale a influențat deciziile luate mai apoi în plenul Parlamentului European. În repetate rânduri, Comisia a criticat modul extrem de dificil de luare a deciziilor, susținând adoptarea grabnică a Tratatului de la Lisabona care ar fi eliminat principiul unanimității în adoptarea deciziilor și ar fi acordat puteri sporite Parlamentului. Ca o caracteristică a activității sale, Comisia LIBE a sprijinit toate inițiativele care vizau o îmbunătățire a cooperării în materie de legislație penală, asigurându-se însă în același timp că drepturile cetățenilor nu sunt încălcate.

Din rapoartele Comisiei LIBE reiese ideea că o legislație penală comună în toate statele membre poate contribui la creșterea securității în Uniunea Europeană și implicit la crearea spațiului de securitate, libertate și justiție propus.

Rapoartele Comisiei LIBE în domeniul cooperării judiciare civile

Cea mai importantă măsură a anului 2006, în domeniu, a fost propunerea Comisiei Europene pentru o decizie comună a Parlamentului și a Consiliului JAI de creare a Programului „Civil Justice” pentru perioada 2007-2013, în cadrul programului mai larg „Fundamental Rights and Justice”. Prin raportul din data de 7 decembrie 2006, Comisia LIBE a analizat conținutul propunerii și a avizat în mod favorabil crearea acestuia.

Parlamentul European și Comisia LIBE, deși au aprobat punerea în aplicare a programului „Civil Justice” în luna decembrie 2006, au dorit o participare mai largă a forului european la verificarea și aprobarea listei de acțiuni realizate de Comisie. În acest sens s-a blocat punerea în aplicare a Programului, refuzându-se, în a doua parte a consultării parlamentare, să se acorde aviz favorabil începerii programului. După îndelungi discuții și presiuni ale Comisiei Europene și ale Consiliului European asupra PE (întruniri între Franco Frattini, vice-președintele CE, și membrii ai Comisiei LIBE), acesta a aprobat în cele din urmă, prin raportul Comisiei LIBE din data de 27 iunie 2007, punerea în aplicare a programului așa cum fusese dinainte hotărât. Programul a intrat în vigoare, eficiența sa urmând să fie verificată anual de către Comisia Europeană, care va fi responsabilă și de gestionarea corectă a fondurilor europene alocate acestuia.

La data de 28 mai 2001, prin decizia nr. 2001/470/CE a Consiliului European s-a creat și o **Rețea Judiciară Europeană în materie civilă și comercială**. Înființarea acesteia decurgea din ideea că realizarea spațiului de libertate, securitate și justiție în cadrul Comunității necesita îmbunătățirea, simplificarea și accelerarea cooperării judiciare efective între statele membre, precum și accesul efectiv la justiție al persoanelor implicate în litigii transfrontaliere. Decizia a fost pusă în aplicare la data de 1 decembrie 2002. Comisia a prezentat la data de 16 mai 2006 un raport privind funcționarea rețelei. Acest raport arată în concluzie că, deși și-a atins în general obiectivele fixate în 2001, rețeaua era totuși departe încă de a-și realiza întregul potențial. Pentru a asigura îndeplinirea obiectivelor Programului de la Haga în materie de consolidare a cooperării judiciare și de acces al cetățenilor la justiție și pentru a face față creșterii previzibile a sarcinilor din cadrul rețelei, aceasta trebuia să dispună de un cadru juridic mai adecvat pentru a-și spori mijloacele de acțiune. Astfel prin raportul Comisiei LIBE din data de 26 noiembrie 2008 se dorea modificarea deciziei de creare a Rețelei printr-o decizie comună a Parlamentului și a Consiliului JAI.

Domeniul cooperării judiciare în materie civilă nu este la fel de bine structurat și organizat precum domeniul cooperării în materie penală. Practic, progresele s-au realizat cu lentoarea caracteristică modului de funcționare a UE, cu toate că, după crearea pilonului III „Justiție și Afaceri Interne” prin Tratatul de la Maastricht și mai ales după asumarea Programului de la Tampere de către statele membre, lucrurile au început să avanseze și în acest domeniu.

În ceea ce privește Rețeaua Judiciară Europeană în materie civilă și comercială, creată încă din anul 2001, Comisia LIBE a propus, prin raportul din data de 26 noiembrie 2008, reformarea acesteia printr-o decizie comună a Parlamentului și a Consiliului JAI. Motivul invocat pentru reformă era ca Rețeaua să țină pasul cu schimbările survenite în domeniu și realizarea unei mai strânse colaborări cu alte rețele internaționale de acest tip.

Comisia LIBE și lupta împotriva terorismului.

Combaterea terorismului reprezintă una dintre prioritățile Uniunii Europene, atenția sa asupra acestui domeniu crescând treptat. În rezoluția Parlamentului din data de 26 mai 2005, ca urmare a

propunerii lansate de Consiliu de creare a unui Plan de Acțiune Anti-terorism, acesta și-a exprimat sprijinul pentru o astfel de inițiativă, considerând că o acțiune comună a statelor membre și o bună comunicare între agențiile de poliție va eficientiza lupta antiteroristă. S-a subliniat, de asemenea, și importanța Europol în coordonarea eforturilor statelor membre în acest domeniu.

Potrivit textului rezoluției, **terorismul reprezintă un atac frontal asupra drepturilor omului și asupra pluralității societăților democratice**. Uniunea Europeană este obligată să promoveze și să protejeze drepturile omului și să asigure garanția libertăților fundamentale. În viziunea Parlamentului, nici un stat membru nu poate să combată fenomenul terorist de unul singur. Siguranța cetățenilor europeni este indivizibilă, însă situația existentă la momentul respectiv, în care infractorii și teroriștii se pot deplasa liberi pe teritoriul Uniunii în timp ce barierele judiciare, penale și polițienești continuă să funcționeze între statele membre, este de neacceptat.

Programul de la Haga.

Consiliul European din 4 și 5 noiembrie 2004 a adoptat „Programul de la Haga”, supranumit „Consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană”, care reprezenta un program pe termen lung (2004-2009) și care se referea în particular la lupta împotriva terorismului.

În ceea ce privește schimbul de informații în chestiunile judiciare, Programul stabilea ca începând cu data de 1 ianuarie 2008, acesta să fie guvernat de **principiul „disponibilității”**, un principiu revoluționar, care stabilește că, în cadrul Uniunii Europene, toți agenții serviciilor de aplicare a legii din statele membre care necesită anumite informații pentru a-și îndeplini sarcinile de lucru pot să le obțină de la un alt stat membru. Referindu-se la măsurile anti-teroriste în particular, Programul de la Haga subliniază faptul că, pentru a preveni acțiunile teroriste, statele membre nu trebuie să-și limiteze activitățile la menținerea propriei lor securități, ci să le canalizeze și înspre securitatea Uniunii.

Recomandări, decizii și rapoarte ale Comisiei în sprijinul cooperării judiciare.

Un pas important în creșterea cooperării între statele membre în materie de justiție și afaceri interne l-a constituit **Decizia nr. 2001/470/CE** a Consiliului JAI din data de 28 mai 2001, trimisă spre dezbateră Parlamentului doar în anul 2008, cu privire la crearea unei Rețele Judiciare Europene, care să fie competentă atât în materie civilă, cât și comercială. Prin **Raportul din data de 26 noiembrie 2008**, Parlamentul își exprimă sprijinul necondiționat pentru această inițiativă a Consiliului JAI (votul fiind 47 pentru, 0 împotriva și 0 abțineri), luându-și permisiunea de a face câteva adăugiri.

Cooperarea între organele judiciare din statele membre a fost un subiect de asemenea intens dezbătut și de către Comisie. În **Rezoluția Parlamentului din data de 23 iunie 2006** se subliniază ideea că formele de cooperare existente la acea dată sub înfățișarea unor înțelegeri bilaterale, nu îndeplinesc întotdeauna obiectivele europene. Cu toate acestea, Raportorul Comisiei a recunoscut că prevenirea și combaterea infracțiunilor cade în mod esențial în competența statelor membre, propunerea sa fiind deci în concordanță cu principiile subsidiarității și proporționalității.

Un mare câștig în lupta împotriva infracționalității europene și în procesul de armonizare a legislației judiciare din statele membre îl reprezintă adoptarea mandatului de arestare identic pentru întreg spațiul european.

Urmărind același scop de a întări cooperarea în materie judiciară între statele membre, se inscrie și **Raportul din data de 2 iulie 2008** cu referire la aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală în Uniunea Europeană. În aplicarea acestui principiu, o autoritate judiciară dintr-un stat membru va aplica o hotărâre pronunțată de o autoritate judiciară dintr-un alt stat membru, lucru care va favoriza nu doar schimbul de informații între organele judiciare competente din statele membre, ci și aplicarea legii la nivel european și nu doar național.

Cap. VI Agențiile pentru aplicarea cooperării judiciare.

EUROPOL.

Europol este organizația de aplicare a legii în spațiul Uniunii Europene care se ocupă cu organizațiile criminale. Scopul ei este de a îmbunătăți eficiența și cooperarea între diferitele autorități competente ale statelor membre, pentru prevenirea și combaterea crimei organizate și a terorismului internațional. Misiunea Europol este de a aduce o contribuție semnificativă la nivelul Uniunii de luptă împotriva crimei organizate și a terorismului, ținând în mare parte organizațiile criminale.

Crearea Europol a fost hotărâtă prin **Tratatul de la Maastricht din 7 februarie 1992**. Având **sediul la Haga**, în Olanda, Europol a început printr-o activitate timidă la 3 ianuarie 1994 prin intermediul Unității Antidrog Europol. Ratificarea de către toate statele membre și intrarea în aplicare a avut loc la 1 octombrie 1998, iar **agenția și-a început activitățile pe 1 iulie 1999**.

Cu timpul alte domenii infracționale au fost adăugate. Pe 1 ianuarie 2002, mandatul Europol a fost extins astfel încât să cuprindă toate formele de infracționalitate internaționale, precum sunt enumerate în anexa Convenției Europol, iar în 2010 are loc restructurarea Europol ca Oficiu European de Poliție.

Principalele noutăți ale deciziei sunt: integrarea Europol în angrenajul instituțional al Uniunii Europene (acordarea personalității juridice acestei agenții); bugetul agenției este constituit din subsidii provenite de la bugetul general al Uniunii; crearea unităților naționale Europol care să reprezinte legătura în fiecare stat a agenției (ofițerii de legătură de la sediul Europol comunicând informațiile mai întâi colegilor lor din unitățile naționale); numărul atribuțiilor agenției se mărește, decizia înglobând toate modificările aduse acestora de-a lungul timpului de către Consiliul European (de exemplu Decizia 511/2005 a Consiliului din data de 12 iulie 2005 prin care Europol este desemnat Oficiul Central de Combatere a falsificării monedei euro); membrii Europol pot participa la echipe comune de investigare cu acordul statelor membre care participă la anchetă; crearea corpurilor naționale de control asupra schimbului de date personale.

Europol poate să ceară unui stat membru să inițieze o anchetă într-un anumit domeniu, statul membru fiind obligat să răspundă agenției dacă ancheta a fost începută sau nu. Dacă nu, statul membru trebuie să își expună motivele pentru care nu a început ancheta. Dacă motivele sunt legate de securitatea națională sau de siguranța indivizilor, statul membru poate refuza transmiterea de motive. Ofițerii de legătură stabilesc relațiile dintre unitățile naționale și Europol și facilitează schimbul de informații. Aceștia vor lucra la sediul central Europol, însă cheltuielile vor fi suportate de statele membre.

În contextul noii Decizii Europol, agenția beneficiază de noi puteri în colectarea informațiilor despre activitățile infracționale și de o zonă atribuțională net mărită în investigarea infracțiunilor grave. Directorul Europol, Rob Wainwright, declara în momentul adoptării noii decizii. Momentul actual este extrem de oportun pentru Europol și pentru cooperarea polițienească în Uniunea Europeană. Vom profita de această perioadă de reformă, inițiată prin Tratatul de la Lisabona, pentru a stabili Europol drept principalul centru de informare și de sprijin operațional împotriva activităților infracționale din Uniune. Conlucrând cu statele membre, noi suntem hotărâți să jucăm un rol important în securizarea Europei.”

Activitatea agenției în perioada 2004 – 2008

Pentru anul **2004**, eforturi s-au făcut în cinci domenii legate de combaterea crimei organizate: traficul de droguri, migrația ilegală și traficul de ființe umane, combaterea terorismului, falsificarea de bani, infracțiuni financiare inclusiv spălarea de bani. Resursele au fost canalizate spre obținerea de informații despre organizațiile criminale care operează în spațiul Uniunii Europene, mai ales din sudul și estul Europei. În acest scop, Consiliul JAI a aprobat, prin decizia din 25 octombrie 2004, inițiativa Directorului Europol de a începe discuțiile cu autoritățile judiciare din Moldova și Ucraina în vederea semnării unor acorduri de cooperare. În anul 2004 au fost întreprinse diferite activități menite să îmbunătățească metodele de investigare a organizațiilor criminale.

Anul **2005** a adus cu sine progrese importante în coordonarea luptei împotriva crimei organizate la nivel european. Deoarece Convenția Europol nu permite agenției să întreprindă investigații de una singură, ci îi asigură doar un rol secundar, de sprijin informațional și asistență tehnică pentru diferitele agenții de poliție din statele membre, aceasta se limitează doar la a realiza rapoarte și analize de risc cu privire la diferite domenii infracționale.

De asemenea pentru anul 2005, Europol a asigurat sprijin analitic prin așa- numitele Documente de Analiză (AWF-Analysis Work Files) pentru investigațiile aflate în curs de desfășurare în statele

membre. Către sfârșitul anului, 18 astfel de analize au fost realizate de către agenție, cuprinzând toate domeniile din mandatul Europol.

Lucrul semnificativ pentru transformarea agenției într-un organism eficient în cooperarea judiciară a statelor membre l-a reprezentat pentru anul **2006** publicarea, pentru prima oară, a **Analizei de risc cu privire la crima organizată (OCTA- Organized Crime Threat Assessment)**, obiectivul principal al acesteia fiind de a asista statele membre să-și stabilească noi priorități, iar acțiunile agențiilor de poliție să fie mult mai precise.

Pentru anul 2006, principalul instrument de cooperare între Europol și Eurojust în chestiuni strategice a fost **comitetul de conducere**, creat pentru a monitoriza implementarea înțelegerii și pentru stabilirea de noi strategii și priorități. Proiectul inițiat de către cele două de agenții, Europol și Eurojust, de a asigura un **ghid asupra legislației din statele membre, în vederea creării de Echipe Comune de Investigații**, reprezintă unul dintre proiectele importante comune din anul 2006. Și pentru anul 2006, Europol a urmărit să fie recunoscut drept serviciul de informații european responsabil cu sprijinirea autorităților competente din statele membre și a partenerilor acestora în prevenirea și combaterea crimei organizate și a terorismului dintr-o perspectivă globală și multidisciplinară. În acest scop, Europol a oferit informații relevante de natură strategică, operațională și tehnică.

Pentru anul **2007**, zona Balcanilor de vest a fost prioritară pentru Europol, care a reușit să îndeplinească cu succes așteptările statelor membre pentru această regiune. Intrarea în acțiune a celor trei protocoale care amendează Convenția Europol în primăvara anului 2007 i-a permis agenției să-și alinieze proiectele de analiză la nevoile statelor membre. În procesul de asistare a statelor membre în lupta împotriva crimei organizate, Europol a făcut progrese importante. Astfel, pentru prima oară agenția a publicat un raport referitor la fenomenul terorist în UE (EU Terrorism Situation and Trend Report TE-SAT).

Implementarea **programului OASIS (Overall Analysis System for Intelligence and Support-Sistemul de analiză a datelor)** a fost realizată în cursul anului **2007**.

Adâncirea relațiilor cu Eurojust a reprezentat un alt obiectiv urmărit de Europol în 2007. Cele două părți au depus eforturi susținute pentru crearea de echipe comune de anchetă (**JIT Joint Investigation Teams**), lucru promovat și la întâlnirea de la Haga din 29/30 noiembrie 2007, unde cele două au anunțat crearea unei pagini de internet care va putea fi accesată de către membrii ambelor agenții. Prima realizare normativă care avea ca scop înființarea de echipe comune de anchetă, așa cum fuseseră ele prevăzute în Tratatul privind Uniunea Europeană la articolul 34 al.3 a constituit-o Decizia –cadru a Consiliului, din 13 iunie 2002 privind echipele comune de anchetă.

În timpul anului **2008** s-au intensificat lucrările la Programul de Decizie a Consiliului JAI care a contribuit la transformarea agenției ca parte integrantă a Uniunii începând cu anul 2010. Una dintre principalele preocupări ale Europol a fost de a-și mări rețeaua de parteneri.

În ceea ce privește migrația ilegală a persoanelor, în 2008 Europol a participat în mod activ la un număr însemnat de operațiuni. Astfel, la începutul anului, în cadrul **Operațiunii Greensea**, au fost stopate două rețele criminale, una turcă și una chineză, care facilitau imigrarea ilegală a unor cetățeni chinezi pe teritoriul Marii Britanii. De asemenea, acestea erau implicate și în alte activități infracționale, precum spălarea de bani și traficul de droguri. În luna iunie, Europol a contribuit la **Operațiunea Bagdad**, care a fost inițiată de autoritățile franceze. Aceasta a reprezentat o operațiune de amploare la care au participat mai mult de 1300 de ofițeri de poliție. S-au făcut investigații și arestări în Belgia, Franța, Germania, Grecia, Irlanda, Norvegia, Olanda, Suedia și Marea Britanie. Operațiunea a avut ca scop identificarea și desființarea unei rețele întinse, de origine irakiană, care facilita imigrarea ilegală în spațiul Uniunii a unor persoane provenind din Afganistan, China, Turcia, Bangladesh și Irak. În luna noiembrie, Europol a participat, în cadrul **operațiunii Trufas**, condusă de autoritățile spaniole, care a avut ca rezultat arestarea a mai bine de 60 de persoane suspectate ca făcând parte dintr-o rețea infracțională care introducea persoane într-un mod ilegal pe teritoriul Uniunii. Această rețea era suspectată de a fi introdus pe teritoriul Uniunii cel puțin 3500 de imigranți, mai ales din Ucraina și Moldova.

Raportul anual de analiză menționează că activitatea ofițerilor de legătură români s-a axat pe: fraudă cu cardul (payment card fraud) și înșelăciunea, traficul de droguri și traficul de ființe umane. Raportul subliniază implicarea activă a ofițerilor români în realizarea documentelor de analiză (OCTA și TESAT) mai ales în domeniile mai sus enumerate. Cu toate acestea, reprezentarea României la EuroPol este foarte puțin numeroasă în comparație cu alte state, în 2008 România având desemnați doar doi ofițeri de legătură, în comparație cu Germania și Belgia care au fiecare câte 40, Franța 31, Olanda 63, iar Italia 35. Numărul mic de ofițeri români poate avea o explicație în faptul că România este membră recentă a Uniunii Europene și nu are o tradiție de conlucrare în această agenție. O astfel de explicație este întărită și de faptul că Bulgaria a avut tot doi ofițeri de legătură EuroPol în anul 2008.

EUROJUST

Eurojust este un organism al Uniunii Europene înființat în 2002, menit să promoveze și să amelioreze coordonarea investigațiilor și urmărilor penale desfășurate de autoritățile judiciare competente din statele membre ale Uniunii Europene, atunci când acestea se confruntă cu forme grave de criminalitate organizată și transfrontalieră. Eurojust a fost creat prin Decizia Consiliului de Miniștri din data de 12 noiembrie 2002, având personalitate juridică.

În anul 2009, a fost adoptată o nouă decizie Eurojust care-și propunea să mărească nivelul competențelor agenției. Această decizie a apărut în contextul schimbărilor instituționale din cadrul Uniunii Europene, provocate de adoptarea Tratatului de la Lisabona.

Eurojust reprezintă prima rețea permanentă de autorități judiciare stabilită oriunde în lume. Aceasta găzduiește întâlniri între investigatorii din diferite state pe cazuri specifice sau la un nivel strategic pentru diferite tipuri de infracțiuni. Această agenție îndeplinește un rol unic ca și corp permanent în domeniul judiciar european. Misiunea agenției este de a stimula cooperarea europeană în cazurile judiciare.

Eurojust își îndeplinește funcțiile prin intermediul membrilor naționali acționând individual sau în Colegiu.

Eurojust le poate solicita autorităților naționale competente să întreprindă investigarea sau urmărirea penală a unor fapte specifice; să coordoneze autoritățile competente; să formeze o echipă comună de anchetă sau să îi furnizeze orice informații necesare pentru a-și îndeplini funcțiile. Eurojust poate organiza și facilita întâlniri de coordonare între autoritățile judiciare și polițienești ale diferitelor state, menite să rezolve problemele de ordin juridic și de natură practică.

Eurojust, fiind o agenție a UE, respectă principiul subsidiarității, cererile ei de asistență sau coordonare putând fi refuzate de către statele membre. În acest caz, autoritățile statelor membre trebuie să informeze neîntârziat agenția cu privire la decizia lor și să prezinte motivele care stau la baza refuzului de a da curs unei cereri. Prezentarea motivelor poate fi totuși eludată de statele membre dacă acestea invocă principiul siguranței naționale.

Noua decizie Eurojust prevede crearea la nivelul agenției a unui oficiu responsabil cu coordonarea permanentă, acesta având rolul de a ajuta agenția să-și îndeplinească sarcinile și în situații de urgență. Oficiul primește și prelucrează în orice moment toate cererile care îi sunt înaintate și poate fi contactat 24 de ore din 24 și 7 zile din 7. Oficiul este constituit dintr-un reprezentant al fiecărui stat membru, care poate fi fie membrul național, fie adjunctul acestuia, fie un asistent care are dreptul să înlocuiască membrul național și care răspunde prompt tuturor cererilor. Decizia mai prevede și crearea până la 4 iunie 2011 a unui sistem național de coordonare care să faciliteze în cadrul statului membru îndeplinirea funcțiilor Eurojust.

Echipele de investigații comune. Magistrații de legătură.

Conceptul de echipe comune de investigații (Joint Investigation Teams) își are originea în Convenția Europeană din anul 2000 cu privire la Asistența legală mutuală în chestiuni judiciare. Orice stat membru care se confruntă cu cercetarea unor infracțiuni transfrontaliere poate cere crearea unei echipe. Aceasta este formată din ofițeri de poliție, procurori, judecători și alte persoane relevante. Echipa este condusă de către o persoană din țara în care echipa își desfășoară activitatea. Cu toate că membrii echipei

provin din jurisdicții diferite, ei trebuie să-și îndeplinească sarcinile în conformitate cu legislația națională a teritoriului unde are loc investigația. Cercetările pot fi efectuate și de ofițeri de poliție dintr-un alt stat membru, însă cu acordul statului în care se face investigația și a statului din care provine ofițerul de poliție.

Anumite state membre au numit **magistrați de legătură** care să lucreze în alte state membre ale UE, pe baze bilaterale, cu scopul îmbunătățirii asistenței legale comune, atât în domeniul penal, cât și civil.

Activitatea EuroJust în perioada 2004 – 2008 reflectată în rapoartele de activitate

Relațiile dintre Europol și Eurojust au fost extrem de strânse în anul **2004**. Negocierile îndelungate ale **Înțelegerii Europol/Eurojust** au fost finalizate, iar Consiliul a aprobat Înțelegerea în primăvara lui 2004; totul s-a încheiat cu semnarea acesteia de către Președintele Colegiului și Directorul Europol în data de 9 iunie.

S-a format prima **echipe comune de anchetă în noiembrie 2004**, când Olanda și Marea Britanie s-au unit pentru a combate o rețea specializată în traficul de droguri. Raportul pe 2004 identifică o serie de probleme legate de crearea acestor echipe datorate mai ales absenței implementării legislației europene la nivel național. Raportul mai arată că în ceea ce privește relațiile cu OLAF, anul 2004 a fost destul de dezamăgitor. Deși au fost realizate anumite progrese, mai sunt multe de făcut pentru dezvoltarea unei mai strânse relații cu OLAF și o apropiere comună mai practică în lupta împotriva fraudei din bugetul comunitar. În anul 2004, Eurojust a avut de analizat 381 de cazuri; această cifră reprezintă o creștere cu 27% față de anul precedent 2003. Mărirea se datorează, parțial, extinderii UE cu 10 state noi, dar reflectă, în același timp, și o îmbunătățire a cooperării cu autoritățile naționale, multe dintre acestea având încredere în posibilitățile Eurojust de a asigura o colaborare și coordonare mai bună în activitățile de anchetă transfrontaliere.

Întâlnirea Colegiului Eurojust pentru discutarea traficului de ființe umane și a imigrației ilegale a avut loc în luna septembrie a anului 2004. La aceeași întâlnire s-a discutat și rolul Eurojust în nou-creata rețea **CARIN**. Aceasta reprezintă o inițiativă Europol de a aduce laolaltă agențiile naționale din statele membre care se ocupă cu confiscarea proprietăților infractorilor. Raportul menționează nemulțumirea Colegiului Eurojust cu privire la anumite state membre care ar putea să se folosească mult mai eficient de resursele instituției.

Pe 28 aprilie **2005** Eurojust a încheiat primul său acord de cooperare cu un stat non-membru, Norvegia, iar pe 2 decembrie 2005 alte două acorduri au fost semnate cu Islanda și România, care pe vremea aceea era încă un stat candidat la calitatea de membru UE. Au fost demarate negocieri cu SUA și Elveția, iar discuții informale au fost purtate și cu reprezentanți ai Federației Ruse și Ucrainei. De-a lungul anului, Eurojust și Europol au lucrat împreună la proiectul creării unor echipe comune de anchetă. Primul pas l-a reprezentat elaborarea unui ghid al legislației statelor membre pentru implementarea unor astfel de echipe. Alte domenii de cooperare au vizat, spre exemplu, lupta împotriva fenomenului terorist, traficul de droguri, traficul ființelor umane, fraudă și falsificarea de bani.

Spre deosebire de anul anterior, relațiile Eurojust cu OLAF s-au îmbunătățit substanțial în 2005; Eurojust i-au fost prezentate rezumatele a 11 anchete ale OLAF. Cu toate acestea, în șapte din aceste 11 cazuri, membrii naționali au menționat că le-au fost deferite cazurile prea târziu pentru a-și mai aduce o contribuție substanțială. Un alt aspect important subliniat în raportul din 2005 este cererea membrilor Colegiului Eurojust de a le fi acordate mai multe puteri în coordonarea anchetelor judiciare, cum ar fi : posibilitatea de a înmâna sau executa cereri de asistență judiciară comună, să acționeze ca un centru al autorităților judiciare din UE în relația cu cele străine, să decidă și nu doar să emită recomandări cu privire la asistența, anchetele și procesele judiciare, să decidă și să autorizeze livrări controlate în situații de criză și să decidă asupra unor măsuri luate într-o anchetă (interceptarea telecomunicațiilor și operațiunile sub acoperire) în situații de urgență.

În anul **2006** numărul de cazuri înaintate Colegiului a crescut cu 31% comparativ cu anul 2005. În ceea ce privește gradul de implementare al Deciziei cu privire la crearea Eurojust, Spania a realizat acest lucru pe parcursul anului 2006, singurul stat membru UE care nu a integrat Decizia în legislația națională rămânând Grecia.

În **2006**, membrii naționali au înregistrat 771 cazuri, reprezentând o creștere de 31% în comparație cu numărul de cazuri din 2005. Această creștere, consideră raportorii, arată că statele membre devin mai conștiente de activitatea și serviciile oferite de Eurojust și că autoritățile naționale deferă cazuri, luând în considerare valoarea adăugată ce reiese din implicarea Eurojust. Infracțiunile cu care s-a confruntat Eurojust au respectat un tipar similar ultimilor ani. Eurojust a înregistrat 49 de tipuri diferite de activități criminale în anul 2006. În general, în cazurile deferite, incidența tuturor tipurilor de infracțiuni a crescut, unele semnificativ, cum ar fi terorismul și spălarea banilor, în timp ce traficul de droguri și cazurile de fraudă încă reprezintă cel mai mare procentaj din tipurile de infracțiuni deferite.

Anul **2007** reprezintă un moment de referință pentru Eurojust – datorită depășirii pragului istoric de 1000 de cazuri tratate într-un singur an.

Decizia Consiliului JAI din data de 6/7 decembrie 2007 a analizat și concluziile seminarului de la Lisabona, aceasta întărind unele aspecte subliniate în cadrul întâlnirii. Și anume, Consiliul susținea ideea dezvoltării viitoare a Eurojust și a cooperării acesteia cu celelalte instituții judiciare europene (Rețeaua Juridică Europeană, Europol, OLAF) pentru a mări eficiența în lupta împotriva crimei organizate. De asemenea, Consiliul cerea statelor membre să acorde puteri sporite membrilor naționali ai Colegiului și să încurajeze autoritățile competente să concluzeze cu Eurojust la diferite cazuri.

În anul **2008**, o dată importantă a fost aceea de 16 decembrie, atunci când Consiliul de Miniștri a adoptat noua Decizie privind consolidarea Eurojust și modificarea Deciziei de instituire a Eurojust din 28 februarie 2002. Noua Decizie urmărește să confere Eurojust mai multă eficiență. Principalele sale obiective sunt: crearea unei baze comune în ceea ce privește puterile acordate membrilor naționali, instituirea unui mecanism de coordonare pentru situații de urgență, îmbunătățirea schimbului de informații prin intermediul Eurojust, întărirea cooperării dintre membrii naționali și punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene, precum și consolidarea cooperării cu statele terțe și celelalte organisme și rețele din cadrul UE.

CEPOL

CEPOL aduce laolaltă ofițeri de poliție din toată Europa cu scopul de a încuraja cooperarea transfrontalieră în lupta împotriva crimei organizate, păstrarea securității publice și a guvernării legii și ordinii în cuprinsul UE. Creată ca o agenție a UE prin decizia 681/2005 a Consiliului JAI din data de 20 septembrie 2005, având personalitate juridică, CEPOL organizează între 80-100 de cursuri, seminarii sau conferințe pe an. Implementarea activităților are loc în cadrul colegiilor naționale de poliție din statele membre, acoperind o gamă largă de subiecte. Secretariatul CEPOL își are sediul în Bramshill, Marea Britanie la aproximativ 70 de km de Londra. Agenția își propune să fie recunoscută de către celelalte agenții și autorități polițienești drept sursa primară pentru dezvoltarea în domeniul educației și pregătirii ofițerilor de poliție pentru o mai bună cooperare între autoritățile polițienești din Europa.

CEPOL provine din prescurtarea denumirii franceze a Colegiului, *College Europeen de Police*, în engleză denumirea devine *European Police College*.

Având în vedere că decizia de creare a CEPOL a fost adoptată în luna septembrie 2005, aceasta intrând în vigoare de abia după data de 1 ianuarie 2006, anul în discuție a reprezentat primul în încercarea agenției de a se impune drept instituția centrală de pregătire a ofițerilor de poliție din statele membre UE. Cu toate acestea, odată cu convocarea primului Consiliu de Guvernământ au fost adoptate regulile de procedură ale agenției, modul de funcționare al diferitelor comitete și, bineînțeles programul de lucru pentru anul 2006. Acesta identifica mai multe chestiuni asupra cărora CEPOL trebuia să se aplece, și anume:

- sesiuni de educare și pregătire a ofițerilor de poliție pe baza unor standarde comune;
- reunirea ofițerilor de poliție, experți în diferite domenii particulare;
- dezvoltarea unui curriculum comun despre cooperarea polițienescă europeană, care să fie transmis colegiilor naționale de poliție și departamentelor de pregătire;
- răspândirea rezultatelor cercetărilor științifice între agențiile de poliție din statele membre;

- crearea unui forum care să ofere cursuri de limbi, deoarece chestiunile legate de limbaj reprezintă unele dintre cele mai însemnate bariere în calea accesului la pregătire și conlucrare eficientă în Europa;
- sprijinirea schimburilor de ofițeri de poliție între statele membre.

2006, fiind primul an în care CEPOL există ca agenție oficială a UE, fiind retribuită direct de la bugetul european, majoritatea întâlnirilor Consiliului de Guvernământ au avut ca subiect stabilirea regulilor de procedură și de funcționare a instituției în conformitate cu decizia Consiliului JAI de creare a agenției. Relațiile cu Europol au fost extrem de strânse, reprezentanți ai agenției de poliție europene participând la diferite seminarii și cursuri organizate de CEPOL.

În anul **2007**, CEPOL a organizat 85 de cursuri și seminarii, cu 23 de activități mai multe ca în anul precedent. Peste 1900 de ofițeri de poliție și mai mult de 700 de experți au participat la aceste activități.

CEPOL a realizat două mari proiecte în anul 2007: Programul de schimb CEPOL/AGIS(care va rula în perioada decembrie 2006-decembrie 2008) și proiectul Euromed police II(2007-2010).

Programul identifică pentru anul **2008** patru noi activități: „Protecția martorilor”(seminar); „Traficul internațional de arme”(seminar) și alte două conferințe legate de evoluția fenomenului infracțional în Europa. Pentru anul 2008, programul identifica implementarea și dezvoltarea programelor curriculare deja existente și adoptarea a trei noi: Managementul crizelor civile, Traficul de droguri și Managementul Diversității.

CAP. VII Spațiul de libertate, securitate și justiție și Parlamentul European după adoptarea tratatului de la Lisabona.

“Uniunea constituie un spațiu de libertate, securitate și justiție, cu respectarea drepturilor fundamentale și a diferitelor sisteme de drept și tradiții juridice ale statelor membre.” Această frază rezumă în mare măsură importanța pe care statele membre ale Uniunii o dau acestui domeniu, securitatea și libertatea de mișcare a cetățenilor europeni reprezentând prioritatea numărul unu a instituțiilor europene și rațiunea de a fi a numeroase alte agenții. Articolul 61 D din tratat prevede crearea unui comitet permanent în cadrul Consiliului European care să asigure în cadrul Uniunii promovarea și consolidarea cooperării operaționale în materie de securitate internă. Acesta va promova coordonarea acțiunii autorităților competente ale statelor membre.

În domeniul prevenirii și combaterii terorismului, articolul 61 H menționează că Parlamentul și Consiliul European definesc împreună, în conformitate cu procedura legislativă ordinară, cadrul măsurilor administrative privind circulația capitalurilor și plățile, cum ar fi înghețarea fondurilor, a activelor financiare sau a beneficiilor economice care aparțin unor persoane fizice sau juridice bănuite de activități teroriste.

Cooperarea judiciară în materie civilă.

Articolul 65 al Tratatului de la Lisabona menționează: „Uniunea dezvoltă o cooperare judiciară în materie civilă cu incidență transfrontalieră, întemeiată pe principiul recunoașterii reciproce a deciziilor judiciare și extrajudiciare. Această cooperare poate include adoptarea unor măsuri de apropiere a actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre.” Astfel, Parlamentul și Consiliul adoptă măsuri pentru:

- (a) recunoașterea reciprocă între statele membre a deciziilor judiciare și extrajudiciare și executarea acestora;
- (b) comunicarea și notificarea transfrontalieră a actelor judiciare și extrajudiciare;
- (c) compatibilitatea normelor aplicabile în statele membre în materie de conflict de legi și de competență;
- (d) cooperarea în materie de obținere a probelor;
- (e) accesul efectiv la justiție;
- (f) eliminarea obstacolelor din calea bunei desfășurări a procedurilor civile, la nevoie prin favorizarea compatibilității normelor de procedură civilă aplicabile în statele membre;

- (g) dezvoltarea unor metode alternative de soluționare a litigiilor;
- (h) sprijinirea formării profesionale a magistraților și a personalului din justiție.

Cooperarea judiciară în materie penală.

Conform articolului 69A această cooperare se întemeiază pe “principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare și include apropierea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre.” La fel ca și în cazul celorlaltor domenii, Parlamentul și Consiliul European adoptă măsurile privind:

- “(a) instituirea unor norme și proceduri care să asigure recunoașterea, în întreaga Uniune, a tuturor categoriilor de hotărâri judecătorești și decizii judiciare;
- (b) prevenirea și soluționarea conflictelor de competență între statele membre;
- (c) sprijinirea formării profesionale a magistraților și a personalului din justiție;
- (d) facilitarea cooperării dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și executare a deciziilor.”

Eurojust, agenția UE creată în scopul îmbunătățirii și coordonării acțiunilor între instituțiile judiciare din statele membre, este pusă sub controlul comun al Consiliului și al Parlamentului European, aceste două instituții determinând structura, funcționarea și domeniul de acțiune al agenției. Articolul 69 D din Tratatul de la Lisabona menționează atribuțiile agenției, care urmează a fi stabilite prin hotărârea comună a Parlamentului și Consiliului:

- „(a) începerea de cercetări penale, precum și propunerea de începere a urmăririi penale efectuate de autoritățile naționale competente, în special cele referitoare la infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii;
- (b) coordonarea cercetărilor și a urmăririlor penale prevăzute la litera (a);
- (c) consolidarea cooperării judiciare, inclusiv prin soluționarea conflictelor de competență și prin strânsa cooperare cu Rețeaua Judiciară Europeană.”

O noutate în domeniul cooperării judiciare între statele membre ar fi crearea unei noi instituții pentru combaterea infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, și anume **Parchetul European**. Conform articolului 69 E din tratat, crearea acestuia este hotărâtă de către Consiliul European în unanimitate, după aprobarea Parlamentului European, instituția având competența „de a cerceta, urmări și de a trimite în judecată, după caz în colaborare cu **Eurojust**, a autorilor și coautorilor de infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale UE.” Articolul menționează că Parchetul exercită în fața instanțelor competente ale statelor membre acțiunea publică în legătură cu aceste infracțiuni. Regulamentele privind statutul, condițiile de exercitare a atribuțiilor acestuia, procedura de aplicare a activităților și normele care reglementează admisibilitatea probelor și a controlul jurisdicțional al actelor de procedură, sunt hotărâte de către Consiliul European, după aprobarea în prealabil a Parlamentului.

Concluzii.

Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona a modificat modul de luare a deciziilor în UE, iar în scurta perioadă care s-a scurs de când funcționează, Parlamentul European și-a utilizat pe deplin noile puteri cu care a fost investit. Spre exemplu, așa cum am arătat mai sus, a reușit să blocheze adoptarea unui acord în domeniul combaterii terorismului cu SUA, deoarece leza drepturile și libertățile cetățenilor europeni.

Domeniul justiție și afaceri interne a fost integrat în tratatul privind Uniunea Europeană, iar Uniunea în ansamblul ei formează „un spațiu de libertate, securitate și justiție”.¹ Controlul exercitat de Parlamentul European și de parlamentele naționale asupra activităților **Eurojust** și **Eurojust** și **Eurojust** și **Eurojust** conduc la o mai bună analiză a activității acestor instituții, iar rolul de colegislator alături de Consiliul European la o reformare democratică a acestor instituții. Cu alte cuvinte, ceea ce cerea Comisia LIBE, prin diferitele rapoarte adoptate cu referire la cele două instituții (adică un control mai mare asupra activității lor din partea Parlamentului), s-a împlinit prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

¹ Articolul 61 punctul 1 din Tratatul de la Lisabona, *op. cit.*, (nota 468), vezi Anexa 1.

Adoptarea Parchetului European, printr-o decizie comună a Parlamentului și Consiliului European, prevăzută de Tratat, va îmbunătăți cu siguranță cooperarea autorităților judiciare din statele membre și va contribui la reducerea fenomenului infracțional european.

Bibliografie selectivă

Lucrări generale

1. **Bibere, Octav**, *Uniunea Europeană între real și virtual*, All, București, 1999.
2. **Bărbulescu, Gheorghe, Iordan**, *De la Comunitățile Europene la Uniunea Europeană*, Ed. Trei, București 2001.
3. **Bărbulescu, Gheorghe Iordan**, *Procesul decizional in UE*, Polirom, Iasi, 2008.
4. **Bomberg, Elizabeth, Peterson, John, Stubb, Alexander**, *The EU-how does it work?*, Ed. Oxford University Press, 2008, Marea Britanie.
5. **Brown, David**, Shepherd, Alistair J. K., *The Security dimensions of EU enlargement*, Ed. Manchester University Press, Marea Britanie 2007.
6. **Brugmans, Henry**, *L'idée européenne 1920-1970*, Ed. De Tempel, Bruges, 1970.
7. **Dalmas, Claude**, *Histoire des projets d'uniication politique de l'Europe 1815-1970*, Heule, 1971.
8. **Dick, Leonard**, *Ghidul Uniunii Europene*, Teora, Bucuresti, 2001.
9. **Fuerea, Augustin**, *Ideea Europei Unite – trecut, prezent și viitor*, ”Revista Română de Drept Comunitar”, 2/2004, aprilie – iunie.
10. **Gyéánt, Ladislau**, *Preistoria construcției europene/Prehistory of the European Construction*, EFES, Cluj Napoca, 1999.
11. **Hix, Simon Abdul Noury, Gerard Roland**, *Politica Democratică în Parlamentul European*, Ed. CA Publishing, Cluj, 2010.
12. **Huntington, Samuel**, *Ciocnirea civilizațiilor și refacerea Ordinii Mondiale*, Ed. Antet, București, 1998.
13. **Manzanares, Henri**, *Le Parlaent Europeen*, Edition Berger-Levrant, Paris, 1964.
14. **Manolache, Octavian**, *Drept comunitar*, București, 1996.
15. **Marga Andrei, Gyemant Ladislau, Păun Nicolae**, *Paradigme ale Integrării. Relații internaționale și Studii Europene la Cluj*, Efes, Cluj-Napoca, 2002.
16. **Mc Cormik, John**, *The European Union*, forth Edition, Westview Press, 2008, p.22
17. **Niciu, Marțian**, *Organizații internaționale*, Iași, 1994.
18. **Păun, Nicolae**, *Construcția europeană modernă*, EFES, Cluj-Napoca, 1997.
19. **Păun, Nicolae**, *Istoria construcției europene*, EFES, Cluj-Napoca, 1999.
20. **Păun Nicolae**, Albu Radu-Bogdan, Bădilă Raluca, Barna Radu, Mișcoiu Sergiu, Ciceo Waldtraudt Georgiana, Jucan Alexandru-Marius, Păun Ciprian Adrian, *Actualitatea mesajului fondatorilor Uniunii Europene*, Efes, Cluj –Napoca, 2006.
21. **Păun Nicolae**, *Instituțiile Uniunii Europene*, Efes, Cluj-Napoca, 2004.
22. **Păun Nicolae**, *De la Maastricht la Nisa. Perspective ale integrării europene. Relații internaționale și Studii Europene la Cluj*, Efes, Cluj-Napoca, 2002.
23. **Pecican, Ovidiu**, *Europa, o idee în mers*, Cluj, 1997.
24. **Peterson, John; Shackleton, Michael**, *The institutions of the European Union*, Oxford University Press 2006.
25. **Pop, Lia**, *Pentru Parlamentul European*, Ed.Univ.Oradea, 2007.
26. **Pușcaș, Vasile**, *Pulsul istoriei în Europa Centrală*, Cluj, 1998.
27. **Schmuck, Otto**, *European Parliament, în Europe from A to Z*, Office for Official Publications of the European Communications, Luxembourg, 1997.

Lucrări speciale

28. **Băluță, Oana, Bălan Cătălin**, *Justiție și afaceri interne*, Editura Tritonic, București, 2007.
29. **Bidileanu, Vidu**, *Uniunea Europeană, Instituții, politici, activități*, Ed. Agroprint, Timișoara, 2002.
30. **Burban, Jean-Louis**, *Parlamentul European*, Ed. Meridiane, București 1999.
31. **Corbett, Richard, Jacobs, Francis, Shakleton, Michael**, *Parlamentul European*, Ediția a șasea, Editura Monitorul Oficial, București 2007.
32. **Costea, Simion**, *România și Proiectul Briand de uniune Europeană*, Editura Universității Petru Maior, Tîrgu-Mureș, 2004.
33. **De Zwaan, Jaap W. , Goudapel, Flora**, *Freedom, security and justice in the EU-Implementation of the Hague Programme*, Ed. Asser Press, Haga, 2006.
34. **Dragoș, Cosmin Dacian**, *Uniunea Europeană: Instituții, Mecanisme*, Ed. All Beck, Bucuresti 2005.
35. **Fabian, Gyula, Mihu, Nicolae, Veress, Emőd**, *Parlamentul European*, Ed. Wolters Kluwer, București, 2007.
36. **Fuerea, Augustin**, *Permanența procesului de reformă instituțională în cadrul Uniunii Europene*, Revista Română de Drept Comunitar, 2/2003.
37. **Fuerea, Augustin**, *Instituțiile Uniunii Europene*, Universul Juridic, București, 2002.
38. **Guild, Elspeth, Florian, Geger**, *Security VS Justice? Police and judicial cooperation in the European Union*, Ed. Ashgate, Hamshire, 2008.
39. *Justiție și afaceri interne*, Institutul European din România, Iași, 2005.
40. **Păun Nicolae**, Păun Adrian Ciprian, Ciceo Georgiana, *Europa Unită, Europa Noastră*, Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2003.
41. **Păun Nicolae**, Păun Adrian Ciprian, Ciceo Georgiana, Comanescu-Albu, Radu, *Finalitatea Europei*, Efes, Cluj Napoca, 2005.
42. **Păun Nicolae**, O'Neill Michael, *Europe's Constitutional Crisis: International perspectives*, Efes, Cluj Napoca, 2007.

Documente

43. *Convenția Europol* din 18 iulie 1995 publicată pe site-ul oficial Europol la pagina: <http://www.europol.europa.eu/index.asp?page=legalconv>.
44. *Convenția din data de 29 mai 2000 privind asistența comună în cooperarea judiciară penală între statele membre ale UE*, text aprobat de către Consiliul European în data de 30 noiembrie 2000, publicat în Jurnalul Oficial al UE în data de 29 decembrie 2000, (**Anexa 2**).
45. *Decizia Consiliului 2001/470/CE de creare a rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială*, publicată în Jurnalul Oficial al UE în data de 27 iunie 2001, (**Anexa 5**).
46. *Decizia-cadru a Consiliului 2002/465/JAI, din 13 iunie 2002, privind echipele comune de anchetă*, publicată în Jurnalul Oficial al UE din data de 20 iunie 2002, (**Anexa 6**).
47. *Decizia –cadru a Consiliului 2002/584/JAI, din 13 iunie 2002, cu privire la mandatul european de arestare*, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din data de 18 iulie 2002, (**Anexa 3**).
48. *Decizia Consiliului de Justiție și Afaceri Interne din data de 28 noiembrie 2002 cu privire la adoptarea Protocolului ECA la Convenția Europol*, publicat în Jurnalul Oficial al UE în data de 16 decembrie 2002.
49. *Decizia 681/2005 a Consiliului de Justiție și Afaceri Interne de creare a Colegiului European de Poliție(CEPOL)*, din data de 20 septembrie 2005, publicată în jurnalul oficial al UE în data de 1 octombrie 2005.
50. *Decizia 26/2008 a Consiliului de Guvernământ din data de 26 septembrie 2008 prin care îl autoriza pe Directorul CEPOL să înceapă negocierile pentru încheierea unui acord de cooperare cu Interpol*, publicat pe site-ul oficial al CEPOL la pagina: <https://www.cepol.europa.eu>

51. *Decizia 2008/976/JAI a consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană*, publicată în Jurnalul Oficial al UE la data de 24 decembrie 2008, (**Anexa 4**).
52. *Decizia 2009/426/JAI a Consiliului JAI din data de 16 decembrie 2008 cu privire la consolidarea Eurojust*, publicată pe site-ul oficial al agenției : <http://eurojust.europa.eu>
53. *Decizia 371/2009/JAI a Consiliului de Miniștri din data de 6 aprilie 2009 prin care se stabilea Oficiul European de Poliție- Europol*, publicată în Jurnalul Oficial al UE L121/37 în data de 15 mai 2009.
54. *Decizia Colegiului Eurojust de stabilire a unor reguli de procedură în cazul unei anchete a personalului Eurojust de către OLAF*, din data de 13 iulie 2004 publicată pe site-ul oficial Eurojust la pagina: <http://www.eurojust.europa.eu>
55. *Directiva 2001/55/EC a Consiliului European din data de 20 iulie 2001 cu privire la modul de acțiune al UE în condițiile unui aflus masiv de refugiați*, publicat în Jurnalul Oficial al UE în data de 7 august 2001.
56. *European cooperation in civil matters*, document publicat în raportul general al Parlamentului European din anul 2005 cu privire la implementarea creării spațiului de libertate, securitate și justiție stabilit prin Tratatul de la Amsterdam până în acel an, publicat și pe site-ul oficial al PE la pagina: <http://www.europarl.europa.eu>
57. *European policy on asylum*, document publicat în raportul general al Parlamentului European din anul 2005 cu privire la implementarea creării spațiului de libertate, securitate și justiție stabilit prin Tratatul de la Amsterdam până în acel an, publicat și pe site-ul oficial al PE la pagina: <http://www.europarl.europa.eu>
58. *Raportul A5-0110/2000 al Comisiei LIBE din data de 19.04.2000 referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind adoptarea unor obligații de admisie pentru statele membre de primire a cererilor de azil din partea țărilor terțe*, Raportor: Anna Karamanou.
59. *Raportul A5-0314/2000 al Comisiei LIBE din data de 26 octombrie 2000 cu privire la inițiative Rep. Franceze de adoptare a unei convenții privind îmbunătățirea asistenței judiciare în chestiuni penale*, Raportor: Martine Roure.
60. *Raportul A5-0396/2001 despre o recomandare a Consiliului asupra unui spațiu de libertate, securitate și justiție legat de securitatea la întrunirile Consiliului*, din data de 13.11.2001, Comisia LIBE, Raportor Graham R. Watson.
61. *Raportul referitor la propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Deciziei nr. 2001/470/CE a Consiliului privind crearea unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială*, Comisia pentru Libertăți civile, Justiție și Afaceri Interne, Raportor: Ona Juknevičienė.
62. *Raportul A6 0010/2004 incluzând o propunere pentru o recomandare a Parlamentului adresată Consiliului European despre viitorul spațiului de libertate, securitate și justiție*, din data de 29.09.2004, Comisia LIBE, Raportor: Jean Louis Boulanger.
63. *Raportul A6-0020/2005 al Comisiei LIBE din data de 3 februarie 2005 cu privire la propunerea pentru o decizie-cadru a Consiliului European cu privire la informațiile extrase din cazierul judiciar*, Raportor: Antonio Di Pietro.
64. *Raportul cu privire la recomandarea Parlamentului adresată Consiliului din data de 27 februarie 2006 de a realiza o evaluare a mandatului de arestare European*, Comisia LIBE, Raportor: Armando Franca.
65. *Raportul A6-0362/2007 al Comisiei LIBE din data de 5 X 2007 privind propunerea de decizie-cadru a Consiliului European privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în UE*, Raportor: Ioannis Varvitsiotis.
66. *Raportul A6-0356/2007 al Comisiei LIBE din data de 5 X 2007 privind propunerea de decizie-cadru a Consiliului European privind recunoașterea și supravegherea pedepselor cu suspendare, pedepselor alternative și pedepselor condiționate*, Raportor: Maria da Asuncao Estevez.
67. *Raportul A6-0428/2007 al Comisiei LIBE din data de 7 XI 2007 privind propunerea de decizie-cadru a Consiliului JAI privind ordinul european de supraveghere judiciară în etapa premergătoare judecării din cadrul procedurilor penale între statele membre ale UE*, Raportor: Ioannis Varvitsiotis.

68. Raportul A6-0285/2008 al Comisiei LIBE din data de 2 VII 2008 privind inițiativa a șapte state membre de modificare a 4 decizii cadru ale Consiliului JAI în ceea ce privește executarea sentințelor pronunțate în absență, Raportor: Armando Franca.

69. Raportul A6-0293/2008 privind inițiativa Regatului Belgiei, Republicii Cehe, Republicii Estonia, Regatului Spaniei, Republicii Franceze, Republicii Italiene, Marelui Ducat al Luxemburgului, Regatului Țărilor de Jos, Republicii Austria, Republicii Polone, Republicii Portugheze, Republicii Slovenia, Republicii Slovace și a Regatului Suediei în vederea adoptării unei decizii a Consiliului privind consolidarea Eurojust și modificarea Deciziei 2002/187/JAI, din data de 07.07.2008, Comisia LIBE, Raportor Renate Weber. **(Anexa 6).**

70. Raportul A6-0360/2008 al Comisiei LIBE din data de 19 IX 2008 referitor la Decizia Consiliului de instituire a sistemului european de informații cu privire la cazierele judiciare (ECRIS) prin aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2008/XX/JAI, Raportor: Luca Romagnoli.

71. Raportul A6-0262/2009 al Comisiei LIBE din data de 08.04.2009 conținând o propunere de recomandare a parlamentului European adresată Consiliului privind crearea unui spațiu UE al justiției penale, raportor Maria Grazia Pagano, **(Anexa 7).**